

Пробудження призначення

ДААЖІ

Послання з нагоди святкування золотого ювілею

Йога Ашрама в м. Шахджаханпур

12 лютого 2026 року

Пробудження призначення

Два запитання

Першого вечора після мого прибуття до ашраму в Шахджаханпурі до мене підійшла молода жінка разом із дванадцятьма абг'ясі. Майже з відчаєм вона сказала: «Я так, так сильно хочу стати по-справжньому духовною, але щоразу, коли приймаю рішення, я розсипаюся».

Вона продовжила: «Я точно знаю, що маю робити зі своїм життям. У мене є навички. Є можливості. У мене навіть є план. Але коли настає ранок, я не можу підвестися. Щось усередині мене просто не дозволяє цього».

Навколо неї мовчки кивали інші, впізнаючи себе, зокрема її батько, який уже майже два десятиліття є інструктором. З видимим розчаруванням і ледь помітним болем він додав: «Що мені робити, Дааджі? Я опинився в подібній ситуації».

Вислухавши уважно, я запропонував їй серйозно замислитися над двома запитаннями:

1. **Чи любиш ти те місце, куди прямуєш?**
2. **Чи ти незадоволена тим місцем, де перебуваєш зараз?**

Дівчина не знала, що сказати. І весь діагноз ховався в тій тиші.

Любов та біль

Чи ці два запитання про одне й те саме? Ні, вони стосуються двох абсолютно різних **рушійних сил**.

В першому випадку вас тягне **любов**. Вона має пункт призначення. Енергія тече назустріч чомусь світлоносному, і тіло слідує за нею, бо серце вже прибуло туди.

В другому випадку вас штовхає **біль**. Він не має пункту призначення, лише втечу. Енергія рухається геть від дискомфорту, і в мить, коли дискомфорт хоча б злегка слабшає, ця рушійна сила гасне.

Ось чому так багато з нас здаються кожного разу, коли приймають рішення. Коли нашим паливом є невдоволення, а не любов, ми занадто легко опускаємо руки. Це невдоволення палає жаром одну мить, але швидко холодне, бо розум зникає до дискомфорту і перестає рухатись.

Призначення та лінь

Ми погано розуміємо лінь. Вважаємо її вадою характеру, браком дисципліни, слабкістю, яку можна здолати силою. Але лінь — це не відсутність енергії; це енергія без мети. Коли щось посправжньому захоплює так звану ледачу людину, поспостерігайте за нею: вона не втомлюється, забуває про їжу й працює всю ніч без нарікань. Енергія була завжди — бракувало лише полум'я.

У відомому мультфільмі панда, яку всі вважають ледачою, відкриває, що сила, яку вона шукає, вже всередині неї. Головний герой — повненька панда — здається найледачішою істотою в

мирній долині. Він ледве підіймається сходами палацу. Засинає під час тренувань. Майстер кунг-фу та інші учні вважають його безнадійним. За всіма зовнішніми ознаками він – втілення *тамасу*.

Але настає переломний момент. Майстер помічає, що коли панду надихає щось, що справді її запалює, вона стає зовсім іншою істотою. У знаменитій сцені тренування на кухні панда виконує акробатичні трюки, робить шпагати, стрибає й рухається з неймовірною швидкістю – заради одного вареника. Те саме тіло, яке не могло зробити жодного присідання в залі, раптом стає надзвичайно спритним.

Це показує, що енергія завжди була там, але бракувало полум'я. Коли щось справді цікавить так звану ліниву людину, поспостерігайте за нею. Вона ніколи не втомлюється.

І глибше прозріння Майстра кунг-фу завершує цей урок: таємничий Сувій, коли його нарешті відкривають, виявляється порожнім; насправді це дзеркало. Це довело, що секретного інгредієнта не існує; сила завжди була всередині. Вогонь ніколи не згасав; він лише спав.

Воля з'їсти морозиво

Запитайте малого хлопчика: «Хочеш морозива?» Якою, на вашу думку, буде його відповідь? Чи доведеться йому закликати силу волі чи щосили переконувати себе? Звісно, ні. Коли є щирий інтерес, енергія тече до нього природним чином.

Вага непрожитого призначення

Духовні традиції не вважають лінь як хворобу саму по собі, натомість вони розглядають її як симптом. У йогічній системі *тамас* — це якість інерції та важкості. Як він виникає? Він виникає та поступово вкорінюється в житті, яке втратило свою причину рухатися. Наприклад, коли річка втрачає свій схил, вона не перестає бути водою; вона просто перетворюється на болото. Життєва сила залишається тією ж, але змінюється її напрямок. Те, що змінилося, — це тяга, нахил, тихий поклик, який колись казав: "Йди цією дорогою."

А що з амбіціями? Амбіція — це не те саме, що жадібність, як деякі припускають. Душа нелегко приймає життя, яке менше за те, що, як вона знає, є можливим. Коли справжні амбіції згасають, вони не зникають без наслідків. Вони залишають після себе важкість, яка може відчуватися як втома, нудьга чи навіть депресія. Але часто це щось інше. Це важкість призначення, що

лишилося нереалізованим у житті, яке перестало тягнутися до свого власного потенціалу.

Бабуджі казав, що душа хоче звільнитися від своїх ланцюгів. Це бажання є формою амбіції, найвищого ґатунку. Ми **хочемо** стати тим, ким уже є, але забули. Його третя максима робить це безпомилковим: "Визнач свою мету, якою має бути повна єдність із Богом. Не зупиняйся, доки ідеал не буде досягнутий." Зверніть увагу на дієслово: Не зупиняйся. Не "спробуй не зупинитися". Не "сподівайся, що не зупинишся". **Не зупиняйся.** Коли ця мета є живою, лінь не може проявитися. Коли ж вона спить, її неможливо замінити будильниками, мотиваційними промовами чи системами продуктивності.

Знайдіть своє призначення

Якщо лінь — це симптом, то зцілення має торкнутися самого кореня. А причина завжди одна: відсутність зв'язку з призначенням.

У японців є слово для цього зв'язку — *ікігай*, що означає «причина бути», «причина прокидатися вранці». В Окінаві, де живе чи не найбільше довгожителів планети Земля, дослідники виявили: старші люди, які могли назвати свій *ікігай*, жили довше й мали більше життєвої сили, ніж ті, хто не міг. Тілу, яке має причину встати, не потрібен будильник. Душа, що знає, навіщо вона тут, не сперечається з ранком.

Призначення — це не думка, не ідея; це щось, що ви **відчуваєте**. Коли ви медитуєте і відчуваєте щось в грудях, як тепло, притягання або тиху наполегливість, що у вас є щось більше, ніж те життя, яким ви жили досі, — це призначення так заявляє про себе. Це не обов'язково має бути драматично, і не обов'язково

має приходити як голос чи видіння. Це може прийти як шепіт, що каже: «Ти не був створений для цієї малості».

У своїй суті практика ранкової медитації Heartfulness — це **щоденна зустріч із призначенням**. Пранахуті, йогічна передача, робить більше, ніж заспокоює розум, коли входить у серце; вона змінює напрям внутрішнього компасу. На глибшому рівні, ніж думка, вона нагадує нам куди ми йдемо й чому ця подорож є важливою. Саме тому регулярна практика покращує і саму медитацію, і день, що настає після неї.

Людині, яка справді відкрита, не потрібно вигадувати причини для мотивації. Мотивація виникає з короткої зустрічі зі змістом існування. Це означає, що ми відчуваємо натхнення тоді, коли — бодай на мить — згадуємо, **заради чого** існуємо.

Є також аспект спілкування. Сатсанг — спілкування з істиною — діє на лінь так само, як сонячне світло на лід. Коли ми перебуваємо в присутності людини, що палає метою, ми згадуємо про власне полум'я. Вогонь поширюється й переходить від одного серця до іншого без слів і без настанов — просто завдяки тому, що люди є поруч.

Саме тому в різних традиціях підкреслюється важливість збиратися разом, бути частиною спільноти та перебувати серед пробуджених людей. Не тому, що ми не можемо подорожувати самі, а тому, що, йдучи разом, ми згадуємо, **навіщо** це робимо.

Зробіть перший крок

Мудрі люди завжди знали те, що експерти з продуктивності часто випускають з уваги: зі стану застою неможливо вибратися за допомогою думок. Щоб вийти з нього, потрібно діяти. Дії не

обов'язково мають бути надзвичайними — вони просто мають бути справжніми.

Бабуджі колись дуже точно сказав: **«Люди намагаються, але не здійснюють спроби».**

«Намагатися» вже містить у собі дозвіл на невдачу. Воно дозволяє однією ногою залишатися на безпечному ґрунті. Робити спробу — це зовсім інше. Воно збирає все ваше єство в одному напрямку.

Але що робити, коли весь шлях здається неможливим? Іноді, коли мені потрібно тридцять хвилин іти по біговій доріжці, мій розум чинить опір. Усе в мені каже: «Не сьогодні». У такі моменти я кажу собі: не думай про тридцять хвилин. Зроби лише дві або три. І тоді стається диво. Дві хвилини стають п'ятьма, п'ять — п'ятнадцятьма. І раптом тридцять хвилин уже позаду. Тіло, яке відмовлялося почати, тепер відмовляється зупинитися. У цьому й полягає секрет: не потрібно долати весь шлях — потрібно лише зробити перший крок. Щойно дія починається, силу волі змінює сила більша за неї. Покинути незавершену прогулянку стає важче, ніж було її розпочати.

Одна дія, виконана з повною увагою, розбиває чари *тамасу* швидше, ніж сотня планів, складених лежачи в ліжку. Бхагавад Гіта не каже: «Думайте величні думки». Вона каже: «Робіть щось». Тут не мається на увазі «робіть правильні речі» або «робіть вражаючі вчинки», а просто **«Робіть щось»**. Тіло рухається, руки зайняті, а воля спрямована на щось — на будь-що, що має значення. Це отвір, через який світло входить у темну кімнату.

Одна дія, виконана з повною увагою, розбиває чари тамасу швидше, ніж сотня планів, складених лежачи в ліжку.

Вам ніколи не потрібно запитувати себе, чи є у вас енергія. Вона є. Питання в тому, чи пам'ятаєте ви, для чого ця енергія потрібна. А пам'ять — це не розумова справа. Це звичка. Це медитація. Це передача. Це щоденна, сповнена терпіння непоказна дія — бути зі своїм серцем, доки воно не скаже вам те, що знало завжди: *тадан* — глибоке палке бажання, внутрішній щем, прагнення.

Ваша лінь не вбила вашу мотивацію — вона лише сховала її. А те, що сховане, можна знайти знову.

Вогонь усе ще там. Він лише дрімає. Один подих призначення може пробудити його — але не в тих, хто просто намагається, а в тих, хто робить правдиву спробу.

Не зупиняйтеся.

З молитвами.

Камлеш

12 лютого 2026 р.

Послання з нагоди святкування Золотого ювілею Йогашираму в
Шахджаханпурі, 12 лютого 2026 року

heartfulness
purity | weaves destiny